

A SZEMKÖZT LAKÓ EMBER

Vannak emberek, akiknek a szeme mélyen-mélyen a szemüveglencse mögé rejtezett.
Ezek a szorzótáblát — elszavalják!
Ezek lerajzolják az énekesmadár hangjának görbéjét.
Ezek a kör területét megpróbálják vonalzóval mérni.
Bízd csak rájuk, és ők az időt kalapáccsal szögzik a térhez.

A szemközi házban lakik egy ember.
Reggelente az ablakból látom, hogyan jön ki a kapun.
Kalapja, egész kiterjedésével, merőlegesen esik egyenes alakjára.
Két élesre vasalt, végtelenbe futó nadrágszára sosem találkozik.
Keze, melyben nem az aktatáskát tartja, előre-hátra ing, mint az óra mutatója, mely otthon, a komód felett, őt várja haza.

Egyszer megállított az utcán.
Ovatlanul tekintetének gyújtópontjába estem.
Megragadott zakóm egyetlen gombjánál,
melyet már-már leszakított.
Dörmögött valamit.
Én meg egyik lábamról a másikra álltam,
hátam mögött tartva a hálót,
melyben üveges sört vittem hozzám látogató barátom megvendéglésére.
A szomszéd dörmögött. Elégedetlen volt.
Hát hol élünk! Mi ez!
Szemtelenség!
Így nem beszélnek! Na ez új!
Panaszt tesz! Megírja!
Hosszan néztem a szemébe.
Messze-messze volt,
ezer kilométerre.

Ejjel rémeset álmodtam.
Láttam a szomszédot:
papucsban és nadrágtartósan mászik föl egy székre.
Vörös az erőlködéstől.
Szájából csillogó fejű szögek merednek elő.
Kalapács van a kezében.
Felesége egyik kezével pongyoláját,
másikkal a szék lábát tartja.
Lám, a szomszéd nekilátott!
Kopácsolást hallok.
Minden ütés az agyamat éri.
Szomszédom hozzászögzi kalapáccsal a térhez az időt.

BÖLÖNI SÁNDOR fordítása